

Les idees de Ratolí

Elefant, Girafa, Rinoceront, Lleó, Zebra i altres animals jugaven a la pilota en la praderia dels baobabs. Sí, ja sé que aquests animals no han jugat mai a tal cosa, però açò és un conte, no? I en els contes sí que passen aquestes coses.

Jugaven alegrement, fins que Rinoceront, d'una cabotada potent, envià la pilota, un embolic de cordes i pells farcit amb una

pedra, a la branca més alta del més gegantí dels baobabs. Era l'última pilota, ja que de les dues que sempre portaven de recanvi, una havia caigut en el toll de Cocodril, que habitualment aprofitava per a esmorzar els dies de partit, i l'altra s'havia esgotat pel Forat Misteriós, on ningú s'atrevia a entrar.

Tenien un problema, perquè quan la pilota queia damunt d'una branca elevada, normalment Girafa amb el seu coll llarg podia atrapar-la, o Elefant amb la seua trompa tan forta podia sacsejar l'arbre i fer-la caure. En algun cas complicat, Lleopard o Mona havien grimpat i havien baixat la pilota, però ara la cosa era molt més problemàtica: el baobab era tan alt i tan fort que les embranzides d'Elefant li feien pessigolles i Girafa hauria necessitat un coll telescòpic, com una escala de bombers, per a arribar fins a la pilota. El tronc

del baobab, d'altra banda, era tan llis per un costat i estava tan ple d'espines per l'altre, que ni Mona ni Lleopard, per més que ho intentaren, no aconseguiren pujar-hi. S'havia acabat el partit.

Estaven desolats, desesperats, perquè era la final de la Copa de la Praderia i anaven empatats.

Aleshores algú, segurament Hiena, tingué una idea: va proposar fer una torre i recuperar la pilota. A tots els va semblar una idea excel·lent. Lleó, que deia ser el rei, i per tant el més fort, volgué ser el primer; immediatament pujaren Pantera, Lleopard i Guepard, que deien seguir en força a Lleó. A Elefant, que no deia res mai, li va tocar pujar en cinquena posició i, clar, quan hi va pujar, aquella torre felina s'esclafà i se'n vingué avall. Tornaren a intentar-ho, i amb els felins masegats, aquesta

vegada va ser Zebra qui va cometre l'estupidesa de declarar-se la més forta.

En el tercer nivell, quan va pujar Hipopòtam, la cosa anà a pacte.

Havien decidit que caldria ajornar la final, quan va aparéixer Ratolí, que no es perdia cap partit de la Copa. Tenia la solució a la torre, deia. Tots es van riure d'ell: com podia dir una estupidesa semblant, quan ni els Gats Grossos, els animals més forts, havien suportat el pes?

—Lleó, Pantera i Lleopard no són els més forts, són els més ferotges —va dir Ratolí—. Deixeu-me a mi. Veureu, necessitem una base forta i estable, de manera que Rinoceront i Hipopòtam seran la base; Elefant, que té les potes una mica més llargues, pujarà sobre ells, i damunt d'Elefant, ajudada pels Gats Grossos, pujarà Girafa.

Mona no tindrà cap dificultat per a grimpar fins al cap de Girafa amb Esquirol al muscle, i una vegada allà s'enfilà un poc més per la branca fins que no puga més.

»Aleshores Esquirol s'acostarà per aquella branca tan fina fins a la pilota, li farà una lleu espenteta i la farà caure. Però, atenció, no podem deixar que caiga al toll de Cocodrill ni que es perda al Forat, així que tots els Gatots, que són uns magnífics saltadors, es col·locaran a la vora del Toll per impedir que hi caiga, i Gasela, Zebra i Antílop, que tenen potes ràpides, cobriran el Forat. D'acord?

–Bééé!!! –cridaren tots en veure un pla tan ben elaborat.

La cosa va funcionar a la perfecció i va ser una sort preveure la caiguda, perquè primer estigué a punt de caure al Forat Misteriós, però Gasela aconseguí colpejar-la en l'últim

moment i Guepard atrapà la pilota d'un salt àgil quan queia irremeiablement al Toll.

Quan la pilota estigué una altra vegada a les seues mans, tots llançaren un crit d'alegria a l'uníson. Estaven tan contents d'haver recuperat la pilota! Tan contents d'haver-ho aconseguit! I tot, gràcies a la idea d'aquell insignificant rosegador.

Es va jugar la Copa i guanyaren els Menjaherba. Els Menjacarn digueren que, clar, ells estaven fets pols del desastre de la primera torre, i demanaren la revenja. Revenja concedida.

Algú va pensar que caldria donar les gràcies a Ratolí, que havia fet possible el partit. Ratolí els va fer veure que l'únic que havia fet era aconseguir que col·laboraren, que posaren el millor de cadascú al servei dels altres i que tots anaren en la mateixa direcció. Van

reconéixer que tenia raó i li van oferir el càrrec de DES (director esportiu selvàtic).

També li preguntaren si tenia alguna bona idea per a inaugurar el càrrec. I clar que en tenia! El primer que va fer va ser anar a parlar amb Talpó, que vivia al fons del Forat Misteriós.

Va negociar amb ell, i a canvi d'una pilota signada per tots els jugadors, i de desplaçar el camp uns metres, de manera que no caiguera just damunt la seua llodriguera, ja que els dies de partit la vida se li feia insuportable, va tornar totes les pilotes que havien caigut al Forat, que resultaren ser cinquanta-tres.

Com la Praderia era molt gran, en desplaçar el camp, a més de solucionar el problema de Talpó, deixaren tranquils els baobabs.

Ratolí va proposar també plantar canyes a la vora del Toll per tal d'impedir que les

pilotes arribaren a l'aigua. Mentre creixien, amb el mateix fi, és a dir, que les pilotes no arribaren als dominis de Cocodril, els porters suplents havien de veure els partits des d'allí.

A partir d'aquell moment els partits deixaren de tenir la incògnita de si s'acabaven o no, però guanyaren en emoció i ritme esportiu. Per cert, aquell any, els Menjaherba, capitanejats per Elefant, tornaren a guanyar la revenja de la Copa.